

[Søren P. Larsen.]

maalet lader sig ikke affeje med, at det er en uheldig Bemærkning, jeg har gjort vedrørende dette Forhold, for det rører ved noget af det fundamentale i hele vor sociale Lovgivning, og det er rimeligt og naturligt, at vi senere vender tilbage til det ved Forhandlingen om andre sociale Love. Jeg har fremført det her i Dag, fordi jeg ser det paa Baggrund af hele den gældende sociale Lovgivning, der jo nu selv fra allerhøjeste Sted i vort Land bliver betegnet som den bedste sociale Lovgivning. Det er et Forhold, der trænger sig frem, og jeg synes, det maa befrægtes, at det bliver værre i den alvorlige og tunge Tid, vi gaar i Møde. Hvis Selvhjælpsvillien og Selvopholdelsesdriften ikke understøttes, men undermineres gennem Lovgivning, styrer vi til den forkerte Side. Det er det Problem, jeg har taget op i mit første Indlæg.

Hvad det ærede Medlem Hr. Ragers Indlæg angaar, maa jeg sige, at det var næsten mere ministerielt, end nogen Minister kunde ønske det, for det ærede Medlem saa jo Velvillie til alle Sider og gjorde Rede for mange af Bestemmelserne i Lovforslaget paa en saa fuldt ud loyal Maade, at Regeringen ikke behøver at frygte noget i den kommende Tid. Naar Støttepartiets Ordfører kan lægge saa megen Loyalitet for Dagen ved et saa lille Lovforslag som dette, hvor stor vil Loyaliteten saa ikke blive den Dag, det forlanges, at de skal springe gennem Ild og Vand? Jeg tror, man kan stille store Fordringer i den Retning i den kommende Tid.

Til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, der talte paa det kommunistiske Partis Vegne, skal jeg kun gøre den Bemærkning, som jeg for Resten havde ventet, den højtærede Minister havde gjort, at man kan jo ikke stille det op paa den Maade: 51 Mill. Kr. fordelt paa 153 000 Medlemmer bliver saa og saa meget pr. Hoved. Foruden de Beløb, som Staten og Kommunerne giver, giver jo nemlig ogsaa Arbejderne store Bidrag — det har det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen saa tidt gjort opmærksom paa i sine udmærkede Finanslovstaler —, og dertil kommer yderligere, at før vi kom ind i denne Krisetid, laa der jo Reserver i adskillige Arbejdsløshedskasser, heldigvis.

Hvis man vil gaa Arbejdsløshedskasserne Regnskaber nærmere igennem, vil man se, at der, hvor Reserverne før var, er der et Hul; der er det, som man fra Ministeriets Side kalder Overtræk, der er Forskrivninger, og der er Laan. Og vi staar jævnlige overfor det Forhold, at Finansudvalgets Medlemmer

kommer til deres respektive Partier og siger: Nu er de og de Kasser kommet i Vanskeligheder, de har faaet for store Laan, som de ikke kan klare, det vil være rimeligt og naturligt, om man i en trang Tid hjælper disse Kasser ved at eftergive dem en stor Del af den Gæld, de har faaet, og som de ikke kan tilbagebetale!

Det gaar altsaa ikke saa let, som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen gør det op: 153 000 Medlemmer divideret ind i 51 Mill. Kr. giver saa og saa meget, og hvis det ærede Medlems andre Beregninger hviler paa et lignende Grundlag, giver jeg ikke meget for dem.

Derefter var det ærede Medlem inde paa, at Kommunerne administrerer Lovene daarligt. Jeg havde i Sommer Lejlighed til at overvære et Møde, hvor Sogneraadmedlemmer af alle Partier i en af mine Opstillingskredse var til Stede, og hvor vi i Fællesskab drøftede, hvilke Veje vi skulde gaa, og det skal siges om disse Kommunalnænder, at de tog meget forstaaende og meget fornuftigt paa den midlertidige Lov. Under den Drøftelse, der fandt Sted om, hvilke Satser man skulde fastlægge, mærkede man ikke noget til politiske Anskuelser, der stak frem; de drøftede og handlede som Kommunalnænder, der har Ansvar ikke alene overfor de arbejdsløse, men ogsaa overfor Økonomien i den Kommune, de var sat til at styre. Der var ingen Divergens og ingen Afstemninger om Satserne, man sagde rent ud: Vi er villige til at lade Lovens gode Virkninger blive til Gavn for de trængende efter Lovens Hensigt, men vi har ogsaa et økonomisk Ansvar overfor vor hjemlige Kommune, hvis Økonomi Vælgerne har sat os til at varetage.

Jeg tror derfor ikke, man skal rette Bebrejdelser mod Kommunalraadene. Her var, som sagt, Folk fra de fire store politiske Partier repræsenteret, og man mærkede ikke noget til Partier, man mærkede, at det var Kommunalnænder, som skulde administrere en Lov, som Rigsdagen havde gennemført, og hvortil Kommunerne skulde skaffe nogle af Midlerne, og der maatte ogsaa tages Hensyn hertil.

Jeg vil dernæst gerne bringe en Tak til den højtærede Socialminister, der saa smukt har kunnet takke os, ikke alene i Sommer, men ogsaa i Dag for den Forhandlingsvillie, vi har lagt for Dagen vedrørende Regeringens Forslag. Ogsaa jeg kan takke, for det Talmateriale, den højtærede Minister kom med. Det viser, at jeg paa enkelte Omraader havde taget fejl, men dog saaledes, at de Beløb, som den